

Kejnice

Kraj: Plzeňský

Správní obvod: Horažďovice

Nadmořská výška: 540 m n. m.

Počet obyvatel: 105

Adresa URL: www.kejnice.cz

Okres: Klatovy

GPS souřadnice: 49.266888N, 13.694189E

První pís. zmínka: 1045 (976 let)

PSČ: 341 01

Historie obce Kejnice

Historie obce Kejnice, převzatá z jejích webových stránek, zpracována kronikářkou p. Janou Vrzalovou:

O historii naší obce jsem se začala zajímat po smrti svého otce , kdy jsem vyřizovala pozůstalost a našla jsem v jeho písemnostech i kroniku , která byla psána od roku 1925 , protože v roce 1920 byl vydán zákon o psaní obecních kronik, tato kronika byla psána panem Burianem Bohumilem, který bydlel v Kejnicích čp.1 , je zde popsáno jen několik málo stran a poslední zápis je z roku 1939, což je tedy 14let, ale to v historii samotné je jen kapka v moři. I přesto mě toto přivedlo na myšlenku, že o svém rodišti nic nevím a začala jsem se o historii Kejnic zajímat blíže. Když jsem probádala mnoho spisů v archivech a muzeích a také v pozemkových knihách, začala jsem tyto poznatky převádět do písemné podoby. V roce 1996 jsem byla oslovena tehdejší starostou naší obce panem Jiřím Rebanem , zda bych nechtěla psát kroniku pro obec , souhlasila jsem a tím se vlastně moje činnost jakoby zlegalizovala, a od té doby se snažím zaznamenávat dění v naší obci a tím zaznamenávám samotnou historii.

Kejnice jsou součástí Šumavy, která je chráněnou krajinnou oblastí , Kejnice leží na rozhraní Západočeského a Jihočeského kraje. V naší blízkosti teče řeka Otava, která byla již od pradávna také jedním z důvodů osídlování této oblasti. Tedy nejen lesy a úrodná půda, ale i zlato, které bylo v řece Otavě dávalo kraji hospodářskou důležitost. Již někdy v polovině 1. tisíciletí po Kristu, což je někdy na konci 5. a 6. století, se mluví o jakési "pootavské civilizaci", která zde sídlila. Šumava jako taková je velice zajímavá, je zde mnoho památek a proto také celkem velký turistický ruch. Šumavou se nechali inspirovat i někteří autoři, ať již básníci, spisovatelé nebo hudebníci. O Šumavě jako takové by se dali psát určitě romány, ale to není mým účelem, proto přejdu na naši obec.

Velmi důležité pro naši obec bylo okolí, a to hlavně z důvodů, že se v našem okolí nacházely důležité objekty, a to hlavně v Nezamyslicích, kde se nacházel kostel, ve Frymburku, Žichovicích, Rabí , ale i v Kalenicích. S těmito místy je úzce spjata i historie naší obce. O jednotlivých místech se nebudu rozšiřovat, pokud by měl někdo zájem, má možnost si nahlédnout do historie daných obcí , a nebo může nahlédnout i do naší kroniky , kde mám historii těchto míst popsanou.

Než začnu opravdu samotnou historii, je třeba se zmínit o tom, že než se počalo užívatí názvu Kejnice, uběhlo mnoho let, ba i staletí a jméno toto prošlo několika změnami a vývojovými stádii. Původní osada se jmenovala Kanice, osada lidu Káňových(v té době se zde zdržoval jistý Káně z Kotíku, od jehož jména je jméno toto odvozeno. Základem je tedy slovo Kaň. Mezi samohlásku "a" a souhlásku "ň" se vkládalo "j", které je připisováno k občasnému vkládání této souhlásky mezi

jiné, k němuž docházelo v Jižních Čechách, čímž vznikl nový tvar "Kajnice". Změna z "kaj" na "kej" je srovnávána s častou podobou ve staročeštině, tím tedy vzniklo Kejnice. V historických pramenech se ovšem můžeme setkat i s jinými tvary, jako jsou například Chejnice, ale jisté je, že od roku 1854 byly úředně uznány jako Kajnice a až od roku 1886 jako Kejnice. Roku 1850 při rozpadu a zrušení patrimoniálního zřízení a zavádění samosprávy se obec nazývala Kajnice a byla součástí tehdejšího horažďovického okresu a to až do roku 1869, kdy se staly Kejnice součástí okresu strakonického, kde byly až do roku 1930, kdy byl obnoven okres horažďovický. V roce 1961 se stal součástí nově vytvořeného okresu klatovského, a tím se i Kejnice staly součástí klatovského okresu a jsou jí doposud.

Kejnice jsou malou obcí, která je tvořena dvěma částmi, a to Kejnice a Karlovce. Celková výměra činí 370 ha a nadmořská výška je 540 m, a u Karlovců je to 572 m n. m. V roce 1840 měly Kejnice 34 domů a 255 obyvatel a byl zde mlýn a to v místech kde je dnes čp. 39. V roce 1930 při sčítání obyvatel zde bylo 47 domů a 244 obyvatel. V roce 1970 bylo 53 domů a 197 obyvatel. Roku 1980 byl stav 59 domů, z toho pouze 50 obydlených a 187 obyvatel. V roce 1997 byl stav 57 domů a 134 obyvatel.

Počátky historie naší obce Kejnice jsou spojeny s darovací listinou z roku 1045. Jak je známo, dokonce z listinného dokladu. Do této doby patřil tento kraj vládnoucímu rodu Přemyslovců a před nimi zřejmě slovanskému kmeni Prácheňanů. Jisté je, že roku 1045 byly Kejnice darovány břevnovskému klášteru, ovšem v současné době víme, že darovací listina je padělkem, ale i přesto si dovoluji z ní citovat: " Z lásky a na paměť blahoslaveného Wintíře, poustevníka, který mne křtem svatým do církve Kristovy přijal, a kterého je třeba v kostele břevnovském pochovati, udělil jsem klášteru v kraji prácheňském ležící tyto vesnice s lidmi a poli, lesy a lukami, a to : Hydčice a tamtéž vesnici stejného jména Hydčice s řekou, Hejnou a dvůr Na újezdci s příslušenstvím, Domoraz a Kalenice s dvěma lidmi, Nezamyslice a Kejnice půl vesnice, Krejnice a Škodru, Zvotoky a Žihobce, Žichovice s řekou Otavou a s mlýnem a lukami, Psáře a Kravolusice, Volšovy a Staňkov, Podmokly s clem na Březníku."

Martin I. jako jeden z nejvýznamějších břevnovských opatů, vyměnil Kejnice s Krejnicemi se Zdeslavem z Kasejovic a jeho bratrem Zdeňkem ze Střely za jejich ves Třebovice, které ležely poblíž Břevnova, toto proběhlo kolem roku 1260. Pánové z Kasejovic, jejichž potomci Kaničtí, dlouho pobívali v Kanicích a psali se z Kanic. Roku 1417 byl hrad ve Frymburku zničen a tím i Kejnice připadly k hradu v Rabí. Král Zikmund dal za své dluhy zástavu a to roku 1437, rodu Rýzmbeků, tím se Kejnice definitivně dostávají do rukou tohoto rodu. Roku 1546 přechází majetek ne Břetislava z Rýzmbeka a Švihova a ten Kejnice prodává blízkému sousedovi Zbyňku Berkovi z Dubé na strakonicku. Od Švihovských z Rýzmbeka odkoupil rábské panství roku 1547 Jindřich Kurzpach, který byl příbuzný přes manželku Půty Švihovského. Švihovští chtěli nejdříve odprodat jen část panství, ale nakonec prodali skoro celé a to právě Kurzpachovi a to jak je psáno v deskách zemských za 1750 kop, do tohoto panství spadaly samozřejmě i Kejnice. Kurzpach některé části panství zastavoval a odprodal je roku 1557 Divišovi Malovcovi z Libějovic a na Libějovicích, a z tohoto prodeje je i záznam o největších usedlících v obci Kejnice, kteří museli platit dávky. Tedy pro zajímavost to byli :

Přetrdílo Jan - 1 a půl kopy
Kovář Petr - 1 kopy
Silnej Pavel - 1 kopa a 4 groše
Šafář Jan

- 24 groše

Vacek - 1 a půl
 kopy
 Brabec Jan - 1 a půl kopy, 8 grošů
 Kříž - 1 a

půl kopy, 8 grošů

Dluhy Diviše Malovce převzal roku 1574 Vilém z Rožmberka a prodal Frymburk a Kejnice Janovi Vojslavovi z Branišova, který ve Frymburku postavil novou tvrz a na to potřeboval finance a proto prodal Kejnice Janovi Kavkovi z Říčan. Jeho syn prodal panství i s obcí Kejnice roku 1603 Jindřichu Libštejnskému z Kolovrat, a od této doby je historie Kejnic svázána s Žichovicemi. Při tomto prodeji byl proveden zápis o stavu jednotlivých obcí, v Kejnicích byl stav obyvatel a hospodářských zvířat takovýto:

	rolníci	-
6	krávy	
- 15		
	chalupníci	-
0	jalovice	
- 9		
	zahrady	-
0		
vepř	- 17	
	role	-
126	ovce	
- 21		
	koně	-
11	V této době měly	
Kejnice svého ovčáka,		
	volí	-
6	který měl až několik	
pomocníků.		

V roce 1707 i v bylo panství prodáno knížeti Janu Filipovi z Lamberka. V této době byly Kejnice uváděny již se dvorem, což dokazuje záznam, že na podzim roku 1836 pořádal kníže Gustav Lamberk hon, a mimo jiné v Kejnicích, ale hon byl Bohužel přerušen špatným počasím, byla sněhová metelice, a proto úlovek byl sotva poloviční oproti jiným honům, i přesto kníže nařídil, aby se ulovení zajáci rozdali vesničanům a honcům a tím hon skončil a panstvo odjelo z Kejnice na zámek v Žihobcích. a chlapců

Kejnice prošly mnoha změnami a také mnoha pohromami, které se zde staly. S příchodem 20. století byly největšími změnami a nejen pro Kejnice, ale celý svět dvě světové války, kdy bylo obilí zabavováno již na polích a to ve prospěch státu, mléko bylo na lístky a to jen určité množství, obilí se prodávalo na černo a to za velmi vysoké ceny, až za 500-600 korun. S válkami bylo samozřejmě spjata i rukování mužů. V první sv. válce nejprve rukovali jen muži do 36 let, potom od 46 let do 52 let. V roce 1915 začali rukovat i hoši od 19ti let a v roce 1916 již od 18ti let. Z naší vesnice narukovalo do první světové války 54 mužů z historických pramenů se dochovala tato jména:

Hejpetr František, zedník, zemřel v Praze 1916

Hejpetr Josef , zahradník , zemřel ve Strakonících 1915
Kohel Václav , rolník , zemřel jako nezvěstný v Rusku
Smetana Alois , zedník , zemřel doma na následky poranění 1920
Štěpánek Václav , tesař , zemřel v Tyrolích 1918
Turek František , zemědělec , zemřel nezvěstný v Itálii 1917
Vojtěch Jan , dělník , padl na italském bojišti 1916
Vokatý Josef , krejčí , padl v Karpatech 1917
Vokatý Václav , obuvník , zemřel v Pešti 1917
Vokatý Vincenc , pekař , padl na Rusi 1915
Zemen Jan , zemědělec , zemřel v Praze 1916

V roce 1918 válka skončila. I přesto, že byla bída, tak se ve vsi budovalo, a to hlavně komunikace a přejezdové kanály.

V roce 1930 byly vysázeny lípy na návsi a to již druhá řada, ta první byla vysázena v roce 1916, a na jaře roku 1931 byly vysázeny topoly podél silnice, v roce 1932 byly vysázeny topoly u obecní louky v Ložích a podél silnice vedoucí na Karlovce.

Během dalších let byl založen sbor dobrovolných hasičů, proběhla druhá světová válka, byla nouze a bída, ale někdy i lepší časy. Obec vybudovala obecní vodovod, a nakonec po revoluci v roce 1989 kdy byla možnost osamostatnění se Kejnice osamostatnily a tak máme svůj obecní úřad a zastupitele a rozhodujeme si sami za sebe, což není vůbec k zahazení. Chtěla bych znovu podotknout, že toto je malý výťah z kroniky, a proto kdo by měl zájem se dozvědět o Kejnících více má kdykoli možnost nahlédnout a přečíst si podrobně jak to všechno vlastně bylo.

Jako ukončení tohoto nástinnu naší minulosti bych si dovolila napsat o naší malé kapličky, které stojí uprostřed návsi.

Naše kaplička je zasvěcena navštívení Panny Marie, přesné datum jejího vzniku není známo. První zmínka o kapli pochází z pamětní knihy a to z roku 1846. Kaple tato je barokní, lidová, obdelníková se štítem členěným pilastry. Uvnitř se nachází obrazy "křížové cesty", a niky se sochami sv. Šebestiána a sv. biskupa. Je zde též barokní, lidový oltářík na němž je socha Panny Marie v náručí držícího Ježíška. Kaple má svůj kalich, bílé mešní roucho i misál. V roce 1861 byla kaple opravena a hned toho roku 30. června byla posvěcena panem děkanem Dubnem za přítomnosti p. faráře bukovnického Václava Veselého a p. faráře volenického Františka Šmidingera. Na první neděli v červenci připadla pouť, o které se ráno konala velká slavná bohoslužba v kapli. Avšak stalo se, že místní občané spojili si s touto poutní slavností veselost a hojné pití, jak je doslovně psáno: " spojili si mnozí opilství do němoty a pranice." A proto p. děkan Duben rozhodl a pouť v Kejnících zrušil, a to na celých 78 let. Tedy až v roce 1939 14. července byla pouť obnovena a velice se vydařila, bylo mnoho lidí a mládenci zdejší chasy zajistili hudební doprovod a průvod. Děvčata zase nazkoušela písně s mariánskými náměty, které zde zazpívaly. Od této doby je zde pouť slavena každoročně. V roce 1922 byla kaple vykradena. Teď v poslední době byla každoročně obilena panem Václavem Rebanem z čp. 10, který však zemřel a tak jeho štafetu přebíral syn, také Václav. V roce 1993 byla opravena a přeložena střecha a bylo uděláno nové plechování. Nyní kaple slouží při mších o pouti a ke květnovému pomodlení spíše těch starších občanů na památku navštívení Panny Marie. Také je na kapli umístěn zvon, kterým se vyzvání poledne a večer klekání a také umíráček, když někdo ze vsi zemře. Dříve se zvinilo ručně a byl určen člověk, který to měl na starosti, byl to také pan Reban Václav z čp. 10, ale ten

úplně nejstarší. Po jeho smrti byl zvon připojen na elektrický strojek a hodiny, které zvonění sami spouští

Tímto bych ukončila své krátké vyprávění o historii Kejníc. Budu se těšit na to, že bude mít někdo zájem se podívat do historie místa odkud pochází, a že mu budu moci být v jeho poznávání nápomocna.

kronikářka obce Kejnice Jana Vrzalová (roz. Vítovcová čp.5)

